Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
PAOLA MENGOZZIJA,
predstavljeni 28. junija 2011 [1]

Zadeva C-380/09 P

Melli Bank plc
proti

Svetu Evropske unije

„Pritožba — Omejevalni ukrepi proti Islamski republiki Iran za preprečevanje širjenja jedrskega orožja — Razširitev omejevalnih ukrepov na subjekte ‚v lasti ali pod nadzorom' oseb ali subjektov, za katere je ugotovljeno, da sodelujejo pri jedrskih dejavnostih Irana, so z njimi neposredno povezani ali jih podpirajo — Hčerinska družba v popolni lasti — Diskrecijska pravica Sveta za vpis na sezname — Razlogi za vpis — Sorazmernost — Obveznost obrazložitve"

Kazalo

I – Dejansko stanje in izpodbijana sodba 2

II – Postopek pred Sodiščem in predlogi strank 4

III – Analiza 5

A – Tretji pritožbeni razlog v zvezi z napačno uporabo prava pri razlagi merila za določitev, ali je pritožnica „v lasti ali pod nadzorom" matične družbe v smislu člena 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007 5

1. Trditve strank 5

2. Presoja 6

B – Prvi pritožbeni razlog v zvezi z napačno uporabo prava pri razlagi člena 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007 in drugi pritožbeni razlog v zvezi s kršitvijo načela sorazmernosti 8

1. Trditve strank 8

2. Presoja 10

a) Prvi del prvega pritožbenega razloga 10

1 — Jezik izvirnika: francoščina.

b) Drugi del prvega pritožbenega razloga in drugi pritožbeni razlog 12

C – Četrti pritožbeni razlog v zvezi z napako pri presoji, kar zadeva obveznost obrazložitve spornega sklepa 14

1. Trditve strank 14

2. Presoja 14

IV – Stroški 17

V – Predlog 17

1. Namen te pritožbe, ki jo je vložila družba Melli Bank plc (v nadaljevanju: Melli Bank ali pritožnica), je razglasitev ničnosti sodbe v zadevi Melli Bank proti Svetu [2] (v nadaljevanju: izpodbijana sodba), ki jo je Sodišče prve stopnje Evropskih skupnosti (zdaj Splošno sodišče) sprejelo v združenih zadevah T-246/08 in T-332/08. Splošno sodišče je s to sodbo v zadevi T-246/08 zavrnilo ničnostno tožbo pritožnice zoper točko 4 preglednice B priloge k Sklepu Sveta 2008/475/ES z dne 23. junija 2008 o izvajanju člena 7(2) Uredbe (ES) št. 423/2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu [3] (v nadaljevanju: sporni sklep), s katerim je Svet Evropske unije (v nadaljevanju: Sklep) pritožnico vpisal na seznam subjektov, ki jim je treba zamrzniti sredstva, in v zadevi T-332/08 poleg predloga za razglasitev ničnosti zgoraj navedene točke 4 preglednice B še predlog za razglasitev neuporabljivosti v zvezi z njo člena 7(2)(d) Uredbe Sveta (ES) št. 423/2007 z dne 19. aprila 2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu. [4]

I – Dejansko stanje in izpodbijana sodba

2. Iz točke 1 in naslednjih izpodbijane sodbe je razvidno, da je pritožnica delniška družba, registrirana v Združenem kraljestvu, v katerem ima tudi sedež. Dejavnosti je začela opravljati leta 2002 po preoblikovanju britanske podružnice družbe Bank Melli Iran (v nadaljevanju: Bank Melli). Zadnjenavedena, ki je edina lastnica pritožnice, je iranska banka v lasti iranske države. Družba Melli Bank ima dovoljenje in deluje pod nadzorom Financial Services Authority (organ za finančne storitve v Združenem kraljestvu, v nadaljevanju: FSA).

3. Zadeva, predložena Splošnemu sodišču, je povezana z uporabo sistema omejevalnih ukrepov, uvedenega zaradi pritiska na Islamsko republiko Iran, da bi ustavila jedrske dejavnosti, ki pomenijo tveganje širjenja jedrskega orožja, in razvoj sistemov za dobavo jedrskega orožja (v nadaljevanju: širjenje jedrskega orožja). Navedeni sistem izvira iz Resolucije Varnostnega sveta Združenih narodov (v nadaljevanju: Varnostni svet) 1737 (2006) z dne 23. decembra 2006 [5], v katere prilogi so našteti osebe in subjekti, ki so po mnenju Varnostnega sveta vpleteni v širjenje jedrskega orožja v Iranu ter katerih sredstva in gospodarske vire (v nadaljevanju: sredstva) je treba zamrzniti. Seznam je bil posodobljen z Resolucijo Varnostnega sveta 1747 (2007) z dne 24. marca 2007. [6] Navesti je treba, da družbi Bank Melli in Melli Bank nista bili vpisani na seznam niti po njegovi posodobitvi.

2 — Sodba z dne 9. julija 2009 (ZOdl., str. II-2629).

3 — UL L 163, str. 29.

4 — UL L 103, str. 1.

5 — S/RES/1737 (2006)*.

6 — S/RES/1747 (2007).

4. V Evropski uniji je bila Resolucija 1737 (2006) uveljavljena s Skupnim stališčem Sveta 2007/140/SZVP z dne 27. februarja 2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu [7]. Člen 5(1)(a) navedenega skupnega stališča določa, da se zamrznejo vsa sredstva, ki neposredno ali posredno pripadajo osebam in subjektom, navedenim v Resoluciji, so v njihovi lasti oziroma jih te osebe ali subjekti posedujejo ali nadzirajo. Člen 5(1)(b) istega akta določa, da se isti ukrepi razširijo na osebe in subjekte, ki po ugotovitvah Sveta sodelujejo pri širjenju jedrskega orožja, so z njim neposredno povezani ali ga podpirajo.

5. Ker je šlo tudi za pristojnosti Evropske skupnosti, je bila po Skupnem stališču 2007/140 na podlagi členov 60 ES in 301 ES sprejeta Uredba št. 423/2007. Člen 7(1) navedene uredbe z vsebino, zelo primerljivo s Skupnim stališčem, določa, da se zamrznejo sredstva oseb, subjektov in organov, navedenih v Resoluciji 1737 (2006), in vsa sredstva, ki so v njihovi lasti oziroma jih te osebe, subjekti ali organi posedujejo ali nadzirajo. S členom 7(2)(a) in (b) Uredbe št. 423/2007 se možnost zamrznitve sredstev razširi na osebe, subjekte in organe, ki jih je določil Svet in za katere je bilo v skladu s členom 5(1)(b) Skupnega stališča 2007/140 ugotovljeno, da sodelujejo pri širjenju jedrskega orožja, so z njim neposredno povezani ali ga podpirajo. Osebe, subjekti in organi, ki jih je določil Svet na podlagi člena 7(2) Uredbe št. 423/2007, so navedeni v njeni prilogi V.

6. Priloga V v skladu s členom 7(2)(d) navedene uredbe vključuje tudi „fizične in pravne osebe, subjekte in organe, […] za katere je bilo […] ugotovljeno, da […] so pravna oseba, subjekt ali organ, ki je v lasti ali pod nadzorom osebe, subjekta ali organa iz točke (a) ali (b), tudi če s pomočjo nezakonitih sredstev“, in katerih sredstva so zato zamrznjena.

7. Člen 15(2) navedene uredbe poleg tega določa, da „[bo] Svet s kvalificirano večino glasov sestavil, pregledal in spremenil [prilogo V] v skladu z odločitvami Sveta, [sprejetimi v skladu s členom 5(1)(b)] Skupnega stališča 2007/140 […]“. V isti določbi je še navedeno, da mora Svet navedeni seznam pregledovati v rednih časovnih presledkih, in sicer vsaj vsakih 12 mesecev.

8. Člen 15(3) Uredbe št. 423/2007 določa, da „Svet za sprejetje odločitev iz odstavka 2 poda individualne in specifične razloge in z njimi seznani zadevne osebe, subjekte in organe“.

9. Nekaj časa po sprejetju Uredbe št. 423/2007 je Varnostni svet sprejel Resolucijo 1803 (2008) z dne 3. marca 2008 [8], s katero „vse države poziva, naj pozorno spremljajo poslovanje finančnih ustanov na svojih ozemljih z vsemi bankami, ki imajo sedež v Iranu, zlasti z [družbo Bank Melli] ter njenimi podružnicami in hčerinskimi družbami v tujini, da te dejavnosti ne bi prispevale k dejavnostim, občutljivim za širjenje orožja.“ [9]

10. Svet je 23. junija 2008 sprejel Skupno stališče 2008/479/SZVP [10] o spremembi Skupnega stališča 2007/140. V skladu s prilogo k novemu skupnemu stališču so bile družba Bank Melli ter njene podružnice in hčerinske družbe vključene med subjekte, za katere je določena zamrznitev sredstev v skladu s členom 5(1)(b) Skupnega stališča 2007/140. Zamrznitev, ki zadeva družbo Bank Melli in pritožnico, se je ohranila s Skupnim stališčem 2008/652/SZVP [11], ki je znova spremenilo Skupno stališče 2007/140.

7 — UL L 61, str. 49.

8 — S/RES/1803 (2008).

9 — Prav tam, točka 10. Poudarjam, da angleška različica navedene resolucije vsebuje izraza „branches and subsidiaries“, ki se ju lahko prevede kot „podružnice in hčerinske družbe“, kar se mi zdi jasnejše v primerjavi s francosko različico.

10 — UL L 163, str. 43.

11 — Skupno stališče Sveta z dne 7. avgusta 2008 (UL L 213, str. 58).

11. Svet je istega dne sprejel sporni sklep. V skladu s točko 4 preglednice B priloge k navedenemu sklepu je vpisal družbo Bank Melli in njene hčerinske družbe, vključno z družbo Melli Bank, na seznam iz priloge V k navedeni uredbi.[12] Zaradi vpisa so bila sredstva pritožnice zamrznjena.

12. Tako so v točki 4 preglednice B priloge k spornemu sklepu navedeni ime pritožnice, njen poštni naslov v Londonu in datum njenega vpisa (to je 26. junij 2008). Svet je v edinem odstavku, ki vsebuje razloge za vpis družbe Bank Melli ter njenih hčerinskih družb in podružnic na seznam, navedel naslednje: Bank Melli „[z]agotavlja ali poskuša zagotavljati finančno podporo družbam, ki so vpletene v nabavo blaga ali dobavljajo blago za iranski jedrski program in program balističnih izstrelkov […]. Vloga družbe Bank Melli je olajšati občutljive dejavnosti Irana. Olajšala je številne nakupe občutljivih materialov za iranski jedrski program in program balističnih izstrelkov. V imenu subjektov, povezanih z iransko jedrsko in raketno industrijo, je opravila vrsto finančnih storitev, vključno z odpiranjem akreditivov in vodenjem računovodskih evidenc. Resoluciji 1737 in 1747 [Varnostnega sveta] se nanašata na večino navedenih družb“.

13. V sodnem tajništvu Splošnega sodišča sta bili 25. junija in 15. avgusta 2008 vloženi tožbi v zadevah T-246/08 in T-332/08. Pritožnica je v zadevi T-246/08 Splošnemu sodišču predlagala, naj razglasi ničnost točke 4 preglednice B priloge k spornemu sklepu in Svetu naloži plačilo stroškov. V zadevi T-332/08 pa je Splošnemu sodišču predlagala, naj razglasi ničnost točke 4 preglednice B priloge k spornemu sklepu, in če bi Splošno sodišče presodilo, da je člen 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007 zavezujoč, razglasi, da se ta člen v skladu s členom 241 ES ne uporablja. Pritožnica je še predlagala, naj se Svetu naloži plačilo stroškov. Zadevi sta bili s sklepom z dne 15. decembra 2008 združeni za ustni postopek in izdajo sodbe.

14. Pritožnica se je v zadevi T-246/08 sklicevala na dva pritožbena razloga, pri čemer se prvi nanaša na kršitev načela sorazmernosti, drugi pa na kršitev načela prepovedi diskriminacije. V zadevi T-332/08 je zatrjevala, da naj člena 7(2) Uredbe št. 423/2007 ne bi bilo mogoče šteti za zavezujočega, toda če bi bilo tako, bi bil v nasprotju z načelom sorazmernosti, zato naj se v skladu s členom 241 ES ne bi mogel uporabljati; pritožnica se je poleg tega sklicevala na to, da je Svet kršil obveznost obrazložitve.

15. Splošno sodišče je v izpodbijani sodbi zavrnilo vse pritožbene razloge v obeh zadevah in pritožnici naložilo plačilo stroškov postopka, ki jih je priglasil Svet, vključno s stroški postopkov za izdajo začasnih odredb.[13]

II – Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

16. Družba Melli Bank je 25. septembra 2009 vložila pritožbo zoper izpodbijano sodbo.

17. Pritožnica Sodišču predlaga, naj izpodbijano sodbo razveljavi, ugodi tožbam, vloženim v zadevah T-246/08 in T-332/08, razglasi ničnost točke 4 preglednice B priloge k spornemu sklepu, razglasi, da se člen 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007 ne uporablja, če Sodišče ugotovi, da ima zavezujoč učinek, in Svetu naloži plačilo pritožbenih stroškov in stroškov postopka pred Splošnim sodiščem.

18. Svet, tožena stranka na prvi stopnji, Francoska republika, Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska ter Evropska komisija, intervenienti na prvi stopnji v podporo Svetu, so v odgovoru na pritožbo Sodišču predlagali, naj pritožbo zavrne in družbi Melli Bank naloži plačilo stroškov.

12 — Bank Melli, matična družba pritožnice, je v mejah svojih pristojnosti pred Splošnim sodiščem vložila ničnostno tožbo zoper sporni sklep (sodba z dne 14. oktobra 2009 v zadevi Bank Melli Iran proti Svetu, T-390/08, ZOdl., str. II-3967). Vložila je pritožbo zoper sodbo Splošnega sodišča, vpisano v sodnem tajništvu Sodišča pod številko C-548/09 P, ki se obravnava drugače kot pritožba v tem sporu. Sklepni predlogi so bili predstavljeni danes v zadevi C-548/09 P, Bank Melli Iran proti Svetu.

13 — Pritožnica je namreč Splošnemu sodišču predložila dva predloga za izdajo začasnih odredb, enega v okviru zadeve T-246/08, drugega pa v okviru zadeve T-332/08, da bi se zanjo začasno odložila uporaba točke 4 preglednice B priloge k spornemu sklepu. Predloga sta bila zavrnjena s sklepoma predsednika 27. avgusta in 17. septembra 2008, pri čemer je bila odločitev o stroških pridržana.

19. V okviru tega postopka pred Sodiščem je bilo dovoljeno vložiti repliko. Vse druge stranke, razen Združenega kraljestva, so vložile dupliko.

20. Vse stranke, razen Združenega kraljestva, so bile pred Sodiščem zaslišane na obravnavi 29. marca 2011.

III – Analiza

21. Pritožnica v okviru te pritožbe uveljavlja štiri pritožbene razloge. Prvi pritožbeni razlog je povezan z napačno uporabo prava pri razlagi člena 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007. Drugi pritožbeni razlog se nanaša na kršitev načela sorazmernosti. Tretji pritožbeni razlog je povezan z napačno uporabo prava pri opredelitvi in uporabi merila za določitev, ali je pritožnica res v lasti in pod nadzorom matične družbe v smislu navedenega člena. Četrti pritožbeni razlog je povezan z napačno uporabo prava pri presoji Splošnega sodišča, da je Svet izpolnil svojo obveznost obrazložitve svoje odločitve, da pritožnico vpiše na seznam subjektov, ki jim je treba zamrzniti sredstva. Za boljše razumevanje splošne vsebine pritožbe bom najprej preučil tretji pritožbeni razlog.

A – *Tretji pritožbeni razlog v zvezi z napačno uporabo prava pri razlagi merila za določitev, ali je pritožnica „v lasti ali pod nadzorom“ matične družbe v smislu člena 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007*

1. Trditve strank

22. Pritožnica s tem pritožbenim razlogom izpodbija razlago merila, navedenega v členu 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007, ki jo je predložilo Splošno sodišče v točki 119 in naslednjih izpodbijane sodbe, na podlagi katerega je Svet odločil, da se sredstva zamrznejo. V bistvu trdi, da je Splošno sodišče pravilno presodilo, da je bilo natančno vprašanje, ali lahko obstaja nezanemarljiva verjetnost, da jo je mogoče pripraviti do tega, da izigra učinek ukrepov, sprejetih proti matični družbi, vendar ni pravilno uporabilo merila, zlasti ker pripisuje prevelik pomen možnosti družbe Bank Melli, da imenuje direktorje pritožnice, kajti to ni odločilni dejavnik za ugotovitev, ali je pritožnica v lasti ali pod nadzorom družbe Bank Melli. Zato pritožnica ponavlja nekatere dejanske trditve, predložene že na prvi stopnji in namenjene zlasti izpodbijanju zavrnitve Splošnega sodišča glede večinoma naknadnih učinkov alternativnih ukrepov, ki jih je predlagala pritožnica. Splošno sodišče je z napačno uporabo zgoraj navedenega merila napačno uporabilo pravo, kar v nasprotju s tem, za kar se je Splošno sodišče zavzelo v točki 69 iste sodbe, onemogoča analizo vsakega primera posebej. Pritožnica poleg tega meni, da sklicevanje Splošnega sodišča na sodno prakso v zvezi s pogoji pripisovanja matični družbi, da je njena hčerinska družba ravnala protikonkurenčno, ni ustrezno, ker bi bila v nasprotju s položajem zadnjenavedenih uporaba domneve proti pritožnici, da njena matična družba, ker jo ima v stoodstotni lasti, nanjo odločilno vpliva, v nasprotju z njenimi pravicami do obrambe. To naj bi kršilo navedene pravice, ker družba Melli Bank ni imela možnosti, da bi Svetu predložila stališča in odgovorila na trditve, navedene proti njej. Mnenje, da bi hčerinska družba lahko izigrala omejevalne ukrepe, sprejete proti matični družbi, naj bi bilo poleg tega v nasprotju z načelom domneve nedolžnosti, kakor je določeno v členu 6 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljevanju: EKČP) in členu 48 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah. Pritožnica vsekakor sklepa, da je Svet napačno uporabil pravo, ker ni pravilno uporabil ustreznega merila, ko se je odločil za zamrznitev njenih sredstev na podlagi člena 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007.

23. Svet in druge stranke v postopku predlagajo zavrnitev tega pritožbenega razloga. Komisija navaja, da pritožnica zahteva novo presojo dejanskega stanja spora, ne da bi ugotovila vsebinsko nepravilnost ali izkrivljanje dejstev, ki bi bila razvidna iz analize Splošnega sodišča. Po mnenju Francoske republike in Komisije pritožnica ob predložitvi tega pritožbenega razloga ni dokazala, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo. Čeprav se Francoska republika, Združeno kraljestvo in Komisija v bistvu strinjajo s pristopom Splošnega sodišča in menijo, da je ustrezno uporabilo upoštevno sodno prakso

na področju konkurenčnega prava, vseeno predlagajo, da glede na to, da ima merilo značilnosti alternative – „pod nadzorom *ali* v lasti“ – in ker je jasno razvidno, da je zadevni subjekt v lasti subjekta, že vpisanega na podlagi člena 7(2)(a) ali (b) Uredbe št. 423/2007, Svetu ni treba izvesti dodatne preučitve in dokazovati, niti da je tudi pod nadzorom niti da bi hčerinska družba lahko izigrala ukrepe, ki zadevajo matično družbo. Vendar navedene stranke iz te trditve niso izpeljale posebnih pravnih posledic za to pritožbo. Svet opozarja, da omejevalni ukrepi v skladu s sodno prakso sodišča Skupnosti niso kazenski in da je zato trditev v zvezi s kršitvijo domneve nedolžnosti pritožnice brezpredmetna.

2. Presoja

24. Sodišče je tukaj pozvano k natančni opredelitvi merila, na podlagi katerega bi bil lahko subjekt vpisan v skladu s členom 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007[14]. Že takoj poudarjam, da je, kakor je presodilo Splošno sodišče,[15] iz besedila te točke jasno razvidno, da razlog za vpis teh subjektov ni njihovo sodelovanje pri politiki širjenja jedrskega orožja, ki jo izvaja Islamska republika Iran, temveč samo dejstvo, da so ti subjekti „v lasti ali pod nadzorom“ subjektov, za katere je ugotovljeno, da izključno sami sodelujejo pri navedeni politiki, so z njo neposredno povezani ali jo podpirajo. Poleg tega je merilo opredeljeno jasno alternativno. V okviru tega spora je treba razlagati merilo lastništva v smislu navedene točke.

25. Iz izpodbijane sodbe je razvidna presoja Splošnega sodišča, da je potrebna bolj poglobljena razlaga merila lastništva. Potem ko je opozorilo na ustaljeno sodno prakso Sodišča, v skladu s katero je treba pravo Unije razlagati ne le z vidika njegovega besedila, ampak tudi sobesedila in ciljev, ki jih uresničuje,[16] je menilo, da v zvezi z dejstvom, da je v lasti subjekta, katerega sredstva so zamrznjena na podlagi člena 7(2)(a) in (b) Uredbe, samo formalno lastništvo lahko ne bi zadostovalo. Tako stališče se mi zdi ustrezno glede na to, da vse predpostavke o lastništvu ne pomenijo, kot v zadevnem primeru, stoodstotnega deleža matične družbe v kapitalu hčerinske družbe. V tem primeru namreč obstaja domneva, da popolno lastništvo daje matični družbi možnost, da vpliva na politiko odločanja hčerinske družbe, medtem ko bi se lahko v primeru manjšega deleža v kapitalu ta možnost zdela manj očitna.

26. Splošno sodišče je tako trdilo, da „je treba raziskati, ali obstaja nezanemarljiva verjetnost, da je pritožnico, zato ker je v lasti [družbe Bank Melli], mogoče pripraviti do tega, da izigra ukrepe, sprejete proti njeni matični družbi“[17]. Splošno sodišče se je namesto strogo dobesedne razlage zadevne določbe, v skladu s katero bi bila lahko že samo ugotovitev o lastništvu zadostna za vpis subjekta, odločilo za teleološko razlago ob upoštevanju cilja Uredbe. Splošno sodišče je prav v tem okviru, pri čemer je poudarilo posebnost področja, na katerem je bil sprejet omejevalni ukrep proti pritožnici, izhajalo iz sodne prakse Sodišča v zvezi s pripisovanjem protikonkurenčnega ravnanja hčerinske družbe njeni matični družbi. Kot sem imel nedavno priložnost na to opozoriti v drugih okoliščinah,[18] je iz te sodne prakse razvidno, da v posebnem primeru, ko je matična družba stoodstotna lastnica kapitala hčerinske družbe, ki je kršila konkurenčna pravila Unije, lahko po eni strani ta matična družba odločilno vpliva na ravnanje te hčerinske družbe,[19] po drugi strani pa obstaja izpodbojna domneva, da navedena matična družba dejansko odločilno vpliva na njeno ravnanje.[20]

14 — Člen, naveden v točki 6 teh sklepnih predlogov.

15 — Glej točko 69 izpodbijane sodbe.

16 — Glej točki 61 in 120 izpodbijane sodbe.

17 — Točka 121 izpodbijane sodbe.

18 — Glej točko 10 mojih sklepnih predlogov, predloženih v zadevi Arkema proti Komisiji (C-520/09 P, še poteka pred Sodiščem).

19 — Sodbi z dne 14. julija 1972 v zadevi ICI proti Komisiji (48/69, Recueil, str. 619, točki 136 in 137) in z dne 10. septembra 2009 v zadevi Akzo Nobel in drugi proti Komisiji (C-97/08 P, ZOdl., str. I-8237, točka 60).

20 — Glej zgoraj navedeno sodbo Akzo Nobel in drugi proti Komisiji (točka 60) in sodbo z dne 20. januarja 2011 v zadevi General Química in drugi proti Komisiji (C-90/09 P, ZOdl., str. I-1, točka 39).

27. Menim, da je v stališču Splošnega sodišča mogoče zaslediti previdnost, in sicer iz dveh razlogov. Prvič, z razlago, ki jo je predložilo o tem, omogoča preseganje samodejne uporabe merila lastništva in skuša analizirati njegove posledice za delovanje in postopke odločanja hčerinske družbe. Drugič, ni preneslo sodne prakse Sodišča v zvezi s konkurenčnim pravom, temveč je iz nje samo izhajalo, ker se je zavedalo temeljnih razlik med tema področjema. V skladu z ugotovitvijo Splošnega sodišča, ki ni bila izpodbijana niti pred njim niti ob pritožbi, je pritožnica v stoodstotni lasti družbe Bank Melli – za katero ni sporno, da je bila vpisana na seznam subjektov, ki jim je treba zamrzniti sredstva v skladu s členom 7(2)(a) in (b) Uredbe št. 423/2007 –, zato lahko zadnjenavedena imenuje vodilno osebje.[21] V teh okoliščinah je pravilno upoštevati, da pritožnica pomeni nezanemarljivo tveganje za izigravanje ukrepov, sprejetih proti matični družbi, seveda zato ker je v popolni lasti, potrjuje pa ga tudi trditev v zvezi z nosilcem pristojnosti za imenovanje vodilnega osebja.

28. Splošno sodišče je v nadaljnji želji po preseganju strogo formalnega pristopa pri merilu lastništva nadaljevalo analizo, tako da je raziskalo, ali so bile iz spisa in, širše, odnosov med pritožnico in matično družbo razvidne izjemne okoliščine, ki bi lahko odtehtale vpliv, ki ga ima družba Bank Melli na hčerinsko družbo z imenovanjem njenega vodilnega osebja. V zvezi s tem je bila pred Splošnim sodiščem preučena vsaka trditev pritožnice, toda zdi se, da nobena ni bila dovolj zanesljiva. Tudi če bi bilo Sodišče na stopnji pritožbe pristojno, da se znova izreče o teh trditvah, ki po mojem mnenju prej izhajajo iz presoje dejanskega stanja kot pravne opredelitve dejstev, bi tedaj moralo potrditi stališče Splošnega sodišča, ker je iz točk od 125 do 128 izpodbijane sodbe razvidno, da se je pritožnica sklicevala na obstoječe, vendar nezadostne elemente za odpravo vsakega tveganja za izigravanje, ali pa predlagala ukrepe, ki so usmerjeni zgolj v prihodnost in so morda celo hipotetični, zato Sodišče ne more jasno presoditi njihove izvedljivosti in učinkovitosti.

29. Ob upoštevanju navedenega torej težko razumem trditev pritožnice, v skladu s katero naj bi razlogovanje Splošnega sodišča dajalo prednost samodejni uporabi merila lastništva v škodo analize vsakega primera posebej, ker je Splošno sodišče, čeprav je res, da matična družba lahko na podlagi stoodstotnega lastništva pritožnice nanjo neizogibno odločilno vpliva, raziskalo prav elemente, ki so mu dovoljevali sklep v tem smislu – v obravnavanem primeru imenovanje vodilnega osebja pritožnice, ki ga izvede matični subjekt, in hkraten obstoj dejanskega tveganja za izigravanje ukrepov, sprejetih proti družbi Bank Melli –, obenem pa je analiziralo druge okoliščine, ki bi lahko ublažile to ugotovitev in po besedah Splošnega sodišča odtehtale odločilen vpliv matične družbe. Rešitev, ki iz tega izhaja, tako po mojem mnenju ustreza posebnim okoliščinam, v katerih so bili sprejeti omejevalni ukrepi v obravnavanem primeru, in posebnemu položaju pritožnice v zvezi z vrsto, obsegom in intenzivnostjo njenih odnosov z matično družbo.

30. Merilo, ki ga je uporabilo Splošno sodišče v izpodbijani sodbi, ni v nasprotju z alternativno opredelitvijo iz člena 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007, ker se želi z merilom lastništva namreč ugotoviti *tveganje* vpliva, ki ga ima matična družba na hčerinsko. Menim torej, da se pojem vpliva močno razlikuje od pojma nadzora.

31. Poseben položaj pritožnice, katere sredstva niso zamrznjena zaradi sodelovanja ali podpore pri širjenju jedrskega orožja v Iranu, temveč samo zato, ker je hčerinska družba v lasti takega subjekta, najprej od Sveta in nato sodišča Skupnosti zahteva podrobno analizo njenega primera, pa tudi primera vseh subjektov, vpisanih na podlagi člena 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007. Vendar je mogoče sklep Sveta o zamrznitvi sredstev pritožnice obravnavati tako, da je temeljil na vrsti domneve, v skladu s katero hčerinska družba v stoodstotni lasti subjekta, ki sodeluje pri širjenju jedrskega orožja ali ga podpira in je poleg tega dejaven na bančnem in finančnem področju, pomeni dejansko tveganje izpostavljenosti pritisku matične družbe, s tem da jo spodbuja k izigravanju omejevalnih ukrepov, sprejetih proti njej. Opozarjam, da se lahko taka domneva ohrani le v primeru popolnega lastništva in je, kot je opozorilo Splošno sodišče, izpodbojna. Toda pritožnica ne glede na vse trdi, da so bile v tem primeru njene pravice do obrambe kršene, ker nikoli ni mogla izpodbijati te domneve, zlasti pred sprejetjem spornega sklepa.

21 — Glej točko 124 izpodbijane sodbe.

32. V zvezi s tem poudarjam, da Svet v skladu z ustaljeno sodno prakso ob sprejetju prvega sklepa o zamrznitvi sredstev izpolni obveznost obrazložitve, če zainteresirane strani seznani z razlogi, zaradi katerih je sprejel navedeni sklep proti njim, hkrati s sprejetjem zadevnega ukrepa ali takoj, ko je mogoče.[22] Sodišče je, gledano širše, priznalo, da pravice do obrambe, kot morajo biti zagotovljene med predhodnim postopkom, niso absolutne in da bi lahko v primeru omejevalnih ukrepov obvestilo o razlogih pred vključitvijo subjekta na seznam „[...] ogrozilo učinkovitost ukrepov zamrznitve sredstev“ ter da morajo „takšni ukrepi imeti učinek presenečenja“[23]. Čeprav namerava pritožnica z zelo splošnim sklicevanjem na kršitev pravic do obrambe izpodbijati neobstoj predhodne obravnave, je treba ugotoviti, da se od Sveta v obravnavanem primeru ne zahteva taka obravnava zaradi posebnosti omejevalnih ukrepov in ohranitve njihove učinkovitosti. Glede drugega zadostuje upoštevati obvestilo, objavljeno v *Uradnem listu Evropske unije* dan po sprejetju spornega sklepa, za ugotovitev, da je lahko pritožnica Svet zaprosila za ponovno preučitev.[24] Poleg tega je pritožnica Splošnemu sodišču predložila številne trditve, s katerimi je hotela izpodbiti trditev, da bi lahko zaradi povezav z družbo Bank Melli izigrala omejevalne ukrepe, sprejete proti zadnjenavedeni, pri čemer je Splošno sodišče preučilo vsako trditev posebej, ker je menilo, da je tako dovolj seznanjeno, da to stori. Za vse navedene ugotovitve očitka v zvezi s kršitvijo pravic pritožnice do obrambe ni mogoče sprejeti.

33. Pritožnica nazadnje trdi, da razlogovanje Splošnega sodišča posega v njeno domnevno nedolžnost, saj izhaja iz predpostavke, da bo nujno ravnala v nasprotju z navedbami Uredbe št. 423/2007. V zvezi s tem bom spomnil le na dva elementa. Splošno sodišče se je po eni strani vedno izrekalo zelo previdno, zlasti s trditvijo, da „obstaja nezanemarljiva verjetnost, da je pritožnico [...] mogoče pripraviti do tega, da izigra ukrepe, sprejete proti njeni matični družbi,“[25] in navedbo „nezanemarljivega tveganja, da bi [družba Bank Melli] lahko [...] pripravila pritožnico do tega, da bi opravila prepovedane transakcije“[26]. Zato naj bi imela matična družba večjo odgovornost za izigravanje od pritožnice, za katero se prej šteje, da naj ne bi imela moči upreti se pritisku. Sodišče po drugi strani ni nikoli menilo, da naj bi bili omejevalni ukrepi, kakršni so ti v obravnavani zadevi, del kazenskih sankcij, temveč naj bi bili samo začasni ukrepi[27], pri katerih domneva nedolžnosti ne more imeti nobene vloge, ker pritožnica uradno ni bila obtožena.[28]

34. Zaradi vseh navedenih razlogov je treba tretji pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

B – *Prvi pritožbeni razlog v zvezi z napačno uporabo prava pri razlagi člena 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007 in drugi pritožbeni razlog v zvezi s kršitvijo načela sorazmernosti*

1. Trditve strank

35. Pritožnica namerava s prvim delom prvega pritožbenega razloga izpodbijati ugotovitev Splošnega sodišča, da mora Svet v skladu s členom 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007 zamrzniti sredstva vseh subjektov, ki so v lasti ali pod nadzorom subjektov, za katere je ugotovljeno, da sodelujejo pri jedrskih dejavnostih Irana ali jih podpirajo. V bistvu navaja, da si je Splošno sodišče nasprotovalo, ko je priznalo zavezujočnost navedene določbe,[29] hkrati pa priznavalo obstoj diskrecijske pravice Sveta v okoliščinah

22 — Sodba z dne 3. septembra 2008 v združenih zadevah Kadi in Al Barakaat International Foundation proti Svetu in Komisiji (C-402/05 P in C-415/05 P, ZOdl., str. I-6351, točka 336). Kršitev obveznosti obrazložitve je dejansko predmet nekega drugega pritožbenega razloga, v obravnavanem primeru četrtega (glej točko 55 in naslednje teh sklepnih predlogov).

23 — Zgoraj navedena sodba Kadi in Al Barakaat International Foundation proti Svetu in Komisiji (točki 339 in 340).

24 — Uporablja se obvestilo z dne 24. junija 2008 za osebe, subjekte in organe, ki jih je Svet vključil na seznam oseb, subjektov in organov, za katere velja člen 7(2) Uredbe št. 423/2007 (priloga V) (UL C 159, str. 1).

25 — Točka 121 izpodbijane sodbe.

26 — Točka 124 izpodbijane sodbe.

27 — Zgoraj navedena sodba Kadi in Al Barakaat International Foundation proti Svetu in Komisiji (točka 358).

28 — V nasprotju s členom 48(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ki med izrekom izpodbijane sodbe še ni veljala, člen 6(2) EKČP določa, da mora biti načelo domnevne nedolžnosti zagotovljeno vsakomur, ki „je obdolžen *kaznivega dejanja*“ (moj poudarek v ležeči pisavi).

29 — Točka 63 izpodbijane sodbe.

obravnavanega primera za določitev, kateri subjekti so subjekti „v lasti ali pod nadzorom“ v smislu navedenega člena.[30] V Uredbi je namreč upoštevan osebni pristop, v skladu s katerim ni treba samodejno in obvezno zamrzniti sredstev vseh subjektov v lasti ali pod nadzorom, kakor določa člen 15(3) Uredbe št. 423/2007, v skladu s katerim mora Svet zadevnemu subjektu iz člena 7(2)(d) navesti razloge za vpis na seznam subjektov, ki jim je treba zamrzniti sredstva. Splošno sodišče je napačno uporabilo pravo, ko je navedeni člen obravnavalo kot za Svet zavezujoči, čeprav ima ta diskrecijsko pravico za določitev, ali hčerinska družba, tudi če je v popolni lasti, izpolnjuje merila iz te določbe. Neenotna praksa Sveta, ki ga je zlasti navedla na vpis samo dveh hčerinskih družb družbe Bank Melli od dvajsetih na seznam, zelo dobro ponazarja, da Svet ni samodejno vpisal vseh subjektov v njeni lasti. Svet ima torej vsekakor diskrecijsko pravico za odločitev o vpisu subjektov, zato uporaba člena 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007 v nasprotju s presojo Splošnega sodišča ni obvezna. Pritožnica argumentacijo v zvezi s tem končuje s trditvijo, da je Svet napačno uporabil pravo, ko je pritožnico vpisal na seznam, ker je napačno presodil, da to mora storiti na podlagi zavezujoče določbe.

36. Drugič, pritožnica trdi, da člena 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007, ker je v nasprotju z načelom sorazmernosti, ni mogoče razlagati kot zavezujočo določbo (drugi del prvega pritožbenega razloga) in podredno, če bi Sodišče potrdilo njeno zavezujočnost, da bi bil v nasprotju z načelom sorazmernosti (drugi pritožbeni razlog), kar je v nasprotju s presojo Splošnega sodišča. Vsekakor gre pri tem za vprašanje skladnosti navedenega člena z načelom sorazmernosti, ker se je pritožnica v okviru drugega pritožbenega razloga sklicevala na trditve, predstavljene v prvem pritožbenem razlogu na isto temo. Po eni strani in v nasprotju s presojo Splošnega sodišča je treba sorazmernost navedenega člena presojati na podlagi upoštevnih resolucij Varnostnega sveta, med katerimi je Resolucija 1803 (2008).[31] Varnostni svet s to resolucijo ni štel, da bi bilo treba pritožnici zamrzniti sredstva, temveč je samo zahteval nadzor nad finančnimi dejavnostmi njene matične družbe, kar pomeni, da se lahko sprejmejo manj zavezujoči ukrepi od teh, ki jih je sprejel Svet, ne da bi bila s tem ogrožena uresničitev zastavljenega cilja. Po drugi strani Uredba št. 423/2007 vsebuje določbe o drugih ukrepih, kot pa je zamrznitev sredstev,[32] alternativnih ukrepih, ki bi se, čeprav naknadno, lahko uporabili, ker Svet ni dokazal, da bi bili ti ukrepi za pritožnico manj učinkoviti od zamrznitve sredstev. Pritožnica trdi, da je v okviru tožbe pred Splošnim sodiščem sama predlagala alternativne ukrepe, ki se Splošnemu sodišču niso zdeli ustrezni, ker naj ne bi dokazala njihove učinkovitosti za zastavljeni legitimni cilj, čeprav bi moral njihovo neučinkovitost dokazati Svet.[33] Splošno sodišče ni pripisalo zadostnega pomena niti praksi Sveta, v skladu s katero zamrznitev sredstev subjektov v lasti subjektov, ki sodelujejo pri širjenju jedrskega orožja ali ga podpirajo, ni samodejna, pri čemer je pritožnica opozorila, da vse hčerinske družbe družbe Bank Melli niso predmet takega omejevalnega ukrepa.

37. Svet, Francoska republika, Združeno kraljestvo in Komisija menijo, da je razlaga člena 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007, ki jo je predložilo Splošno sodišče, pravilna. Iz besedila navedene določbe in splošne sistematike člena 7(2) je razvidno, da je treba sredstva subjektov, za katere je ugotovljeno, da so „v lasti ali pod nadzorom“, zamrzniti. Diskrecijska pravica Sveta se torej izvaja ob preverjanju, ali so izpolnjena merila za uporabo točke (d). Splošno sodišče je poleg tega okvirno navedlo nekatera upoštevna merila, ki jih lahko Svet upošteva v tem okviru. Neenotna praksa zadnjenavedenega ne more ovreči take razlage, ker Svet ne more določiti vseh subjektov v lasti ali pod nadzorom subjekta, označenega, da sodeluje pri širjenju jedrskega orožja ali ga podpira. Kakor koli, Komisija poudarja, da stališče Sveta, ki je morebiti v nasprotju z Uredbo št. 423/2007, ne more biti podlaga za kakršno koli legitimno pričakovanje pritožnice. Francoska republika dodaja, da zaradi samodejne uporabe zamrznitve za subjekte v lasti ali pod nadzorom v prilogi ni potrebna njihova poimenska označitev. Poleg tega navedene stranke v postopku trdijo, da je Splošno sodišče pravilno uporabilo načelo sorazmernosti in pravilno presodilo, da po eni strani Resolucija 1803 (2008) ni merilo, na podlagi

30 — Točki 64 in 65 izpodbijane sodbe.

31 — Glej točko 9 teh sklepnih predlogov.

32 — Pritožnica v zvezi s tem navaja člene 5, 7(3) in (4), 13 in 16 Uredbe št. 423/2007.

33 — Navedeni alternativni ukrepi, ki jih je predlagala pritožnica, so predstavljeni v točki 87 izpodbijane sodbe in zavrnjeni v točki 107 navedene sodbe.

katerega je treba presojati sorazmernost spornega sklepa, in da je po drugi strani zamrznitev sredstev subjektom v lasti subjektov, za katere je ugotovljeno, da sodelujejo pri jedrskih dejavnostih ali jih podpirajo, sorazmerna z legitimno uresničevanim ciljem. Soglasno sklepajo, naj se prvi in drugi pritožbeni razlog zavrneta, pri čemer Svet celo meni, da pritožnica, neustrezno v okviru pritožbe, prosi za novo presojo dejstev.

2. Presoja

a) Prvi del prvega pritožbenega razloga

38. V uvodu naj spomnim, da člen 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007 določa, da „Priloga V vključuje fizične in pravne osebe, subjekte in organe, ki niso zajeti v Prilogi IV, in za katere je bilo […] ugotovljeno, da […] so pravna oseba, subjekt ali organ, ki je v lasti ali pod nadzorom osebe, subjekta ali organa, [ki sodelujejo pri jedrskih dejavnostih, so z njimi neposredno povezani ali jih podpirajo], tudi če s pomočjo nezakonitih sredstev“.

39. Opozarjam, da je bila razlaga Splošnega sodišča glede zadevne določbe izpeljana iz sodne prakse Sodišča, v skladu s katero je treba upoštevati ne le njeno besedilo, ampak tudi sobesedilo in cilje, ki jih uresničuje ureditev, katere del je. [34]

40. Iz besedila navedenega člena izhaja, da je treba razločevati med dvema elementoma. Zamrznitev sredstev je seveda obvezna, kot to z uporabo izraza „se zamrznejo“ določa člen 7(2) *ab initio*, vendar šele po tem, ko je Svet določil subjekte, za katere je ugotovljeno, da so „v lasti ali pod nadzorom“, tako da ta ugotovitev Svetu omogoča presojo posameznega položaja vsakega subjekta, na katerega se lahko nanaša besedilo točke (d) člena 7(2). Zato se lahko samo strinjam s trditvijo Splošnega sodišča, da navedena točka „Svetu nalaga zamrznitev sredstev subjekta ‚v lasti ali pod nadzorom' subjekta, za katerega je ugotovljeno, da sodeluje pri širjenju jedrskega orožja v smislu člena 7[2](a) ali (b) te uredbe, pri čemer Svet v vsakem primeru posebej presodi, ali so zadevni subjekti ‚v lasti ali pod nadzorom'“. [35]

41. Trditve, s katerimi želi pritožnica izpodbijati razlago člena 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007, so nekoliko zmedene in po mojem mnenju v bistvenem temeljijo na nepopolni ali napačni razlagi izpodbijane sodbe. Trdijo zlasti, da je Splošno sodišče s trditvijo v točki 63, da je „obvezna razširitev ukrepa zamrznitve sredstev na subjekte v lasti ali pod nadzorom“, določilo, da je navedena določba zavezujoča. Toda, kot sem pravkar ponazoril, je točka 63 samo faza v razlogovanju Splošnega sodišča, ki določa dokončno razlago navedenega člena v pravkar navedeni točki 67, v skladu s katero mora Svet presojati v vsakem primeru posebej.

42. Ker je Splošno sodišče navedlo tudi upoštevna merila, ki jih lahko Svet upošteva pri presoji, ali je subjekt „v lasti ali pod nadzorom“, [36] po mnenju pritožnice to pomeni, da po njegovi presoji dejstvo, da je hčerinska družba v lasti ali pod nadzorom subjekta, za katerega je ugotovljeno, da sodeluje pri širjenju jedrskega orožja ali ga podpira, ne zadostuje za samodejno vključitev v prilogo V. Toda po eni strani se upoštevni del izpodbijane sodbe nanaša na merila, ki se jih lahko upošteva za presojo, ali je subjekt „v lasti ali pod nadzorom“, kar je veliko širši pojem od pojma hčerinske družbe; po drugi strani pa navedba meril za presojo nikakor ni v nasprotju z začetno predpostavko o obvezni zamrznitvi sredstev, vendar samo subjektom, za katere je ugotovljeno, da so „v lasti ali pod nadzorom“ – z drugimi besedami, ki izpolnjujejo merila za uporabo člena 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007. Ta okvirna merila

34 — Glej točko 61 izpodbijane sodbe.

35 — Točka 67 izpodbijane sodbe.

36 — Med njimi sta raven operativne neodvisnosti zadevnega subjekta ali vpliv nadzora, ki ga izvaja javni organ (glej točko 69 izpodbijane sodbe).

Splošnega sodišča, ki bi jim dodal še sektor dejavnosti zadevnega subjekta,[37] so tista, iz katerih lahko izhaja Svet pri določanju, ali je navedeni subjekt „v lasti ali pod nadzorom“ v smislu člena 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007, in so povsem v skladu z zamislijo o presoji posameznih položajev v vsakem primeru posebej.

43. Razširitev ukrepa zamrznitve sredstev na subjekte iz navedenega člena je torej obvezna le, če Svet presodi, da gre za subjekt „v lasti ali pod nadzorom“ v smislu navedene določbe. Taka razlaga je poleg tega v skladu z diskrecijsko pravico, tradicionalno priznano Svetu v zvezi s tem. Po mojem mnenju je vzrok za zmedo pri pritožnici, saj navedeni člen razlaga samo dobesedno. Opira se na neenotno prakso Sveta za dokaz, da vsi subjekti v lasti družbe Bank Melli niso bili vpisani in da to torej pomeni, da Svetu ni treba zamrzniti sredstev vseh subjektov, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007.

44. Teh trditev ni mogoče sprejeti.

45. Svet mora po eni strani v skladu s tem členom zamrzniti sredstva subjektov „v lasti ali pod nadzorom“, če je ugotovil, da gre za take subjekte. Obveznost Sveta, da razširi ukrepe zamrznitve na te subjekte „v lasti ali pod nadzorom“, je v svojem bistvu povezana z zmožnostjo organa, da jih določi. Svet je poleg tega med obravnavo opozoril, da so bili omejevalni ukrepi že leta 2010 razširjeni na približno petnajst novih subjektov „v lasti ali pod nadzorom“ družbe Bank Melli.[38]

46. Po drugi strani merila lastništva ali nadzora, kot sem dokazal že zgoraj, ni mogoče razlagati kot strogo formalno merilo. Sklicevanje v besedilu člena 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007 na zamisel o ugotovitvi se mi zdi toliko bolj upoštevno, ker gre tukaj za to, kar je tradicionalno predstavljeno kot sistem „pametnih sankcij“, ki morajo načeloma zadevati le osebe in subjekte, za katere je to dosledno upravičeno. Z drugimi besedami, obvezno je treba zamrzniti samo sredstva subjektov, ki so po ugotovitvah Sveta „v lasti ali pod nadzorom“ v smislu člena 7(2)(d) navedene uredbe. V skladu z mojimi predlogi pri analizi tretjega pritožbenega razloga je treba to, da je subjekt „v lasti ali pod nadzorom“, razlagati glede na uresničevani cilj iz Uredbe št. 423/2007. Lastništvo in nadzor, na katera se navedeni člen nanaša, je torej treba upoštevati neodvisno od običajnega ali splošnega pomena obeh pojmov. Za subjekte se lahko šteje, da so „v lasti ali pod nadzorom“ v smislu Uredbe št. 423/2007, kadar so po svoji naravi namenjeni podpiranju širjenja jedrskega orožja, ki ga izvaja iranska država, ker so v popolni (stoodstotni) lasti matične družbe, vendar to ne morejo biti, če delež matične družbe v kapitalu, čeprav ostaja večinski, navaja na misel, da je izvajani vpliv veliko manjši. S takim razlogovanjem je torej mogoče razumeti in priznati trditev Splošnega sodišča, da je mogoče, da „Svet zakonito ne uporabi člena 7(2)(d) [Uredbe št. 423/2007] za subjekte, ki po njegovem mnenju ne izpolnjujejo meril za uporabo te določbe, kljub dejstvu, da so to hčerinske družbe subjektov, za katere je ugotovljeno, da sodelujejo pri širjenju jedrskega orožja“[39].

47. Razlaga Splošnega sodišča, v skladu s katero mora Svet zamrzniti sredstva subjektov, za katere je ugotovil, da so v lasti ali pod nadzorom v smislu člena 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007, ni protislovna, kakor zatrjuje pritožnica. Analiza Splošnega sodišča v zvezi s tem ne vsebuje nobene napačne uporabe prava. Prvi del prvega pritožbenega razloga je torej treba zavrniti kot neutemeljen.

37 — Sodišče v točki 69 izpodbijane sodbe iz upoštevnih meril izključuje vrsto dejavnosti zadevnega subjekta. Čeprav ne menim, da mora ta postati izključno merilo, sem vseeno prepričan, da je dejavnost subjekta upoštevno merilo, kot očitno dokazuje položaj pritožnice in kot je potrdil Svet med obravnavo.

38 — Glej točko 3 preglednice B Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 668/2010 z dne 26. julija 2010 o izvajanju člena 7(2) Uredbe št. 423/2007 (UL L 195, str. 25), v kateri je navedenih petnajst subjektov, za katere velja, da so „v lasti ali pod nadzorom“ družbe Bank Melli.

39 — Točka 73 izpodbijane sodbe.

b) Drugi del prvega pritožbenega razloga in drugi pritožbeni razlog

48. Pritožnica zlasti izpodbija to, da je Splošno sodišče zavrnilo upoštevnost Resolucije 1803 (2008), v kateri je Varnostni svet zahteval samo, naj države pozorno spremljajo poslovanje družbe Bank Melli, pa tudi njenih podružnic in hčerinskih družb v tujini.[40] Odločitev o zamrznitvi sredstev družbe Bank Melli in njenih hčerinskih družb je bila torej sprejeta na podlagi nesorazmerne določbe glede na zahteve Varnostnega sveta.

49. Kar zadeva normativni okvir, v katerem je bil sprejet sporni sklep, se sklicujem na točko 106 in naslednje sklepnih predlogov, predstavljenih danes v zadevi Bank Melli Iran proti Svetu (C-548/09 P). Spomnil bom samo na dva elementa. Po eni strani pristojnost Sveta, dodeljena na podlagi člena 7(2), izhaja iz Skupnega stališča 2007/140, s katerim se je v pravnem redu Unije začela izvajati Resolucija 1737 (2006); vendar ta začetek izvajanja temelji samo na pripravljenosti Unije, da s svojim delovanjem prispeva k uresničevanju ciljev Združenih narodov in da ne preprečuje udejanjanja mednarodnih obveznosti držav članic, ne pa na obstoju pozitivne in neposredne obveznosti Unije, da izvaja resolucije Varnostnega sveta, ker ni pristopila k Ustanovni listini Združenih narodov. Iz navedenega skupnega stališča je poleg tega jasno razvidno, da je Unija želela preseči to, kar je bilo predpisano v Resoluciji, ki določa, da ima Svet samostojno pooblastilo v zvezi z ugotovitvijo in vpisom.[41] Po drugi strani in posledično je treba jasno razločevati med členom 7(1) Uredbe št. 423/2007, v skladu s katerim lahko Svet zamrzne sredstva osebam, subjektom in organom, ki jih je določil Varnostni svet, in členom 7(2) navedene uredbe, ki določa samostojno pooblastilo Sveta, da odloči o zamrznitvi sredstev osebam, subjektom in organom, za katere je ugotovil, da sodelujejo pri širjenju jedrskega orožja v Iranu, so z njim neposredno povezani ali ga podpirajo, in subjektom, ki jih imajo ti v lasti ali pod nadzorom. Zato je primerno trditi, kot je storilo Splošno sodišče v točki 99 izpodbijane sodbe, da sorazmernosti vpisov subjektov, ki ga je Svet izvedel na podlagi člena 7(2) Uredbe št. 423/2007, ni mogoče presojati glede na Resolucijo 1803 (2008), ki se nikoli ni izvajala z navedenim členom, temveč, nasprotno, glede na uresničevani cilj Uredbe št. 423/2007, kot bom dokazal v nadaljevanju.

50. Kar zadeva trditev, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo pri presoji sorazmernosti člena 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007, je treba spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso, na katero je opozorilo Splošno sodišče v točki 100 izpodbijane sodbe, na podlagi načela sorazmernosti, ki je del splošnih načel prava Unije, ravnanje institucij Unije ne sme prestopiti meja tistega, kar je primerno in potrebno za uresničitev legitimnih ciljev, ki jim sledi zadevna ureditev, pri tem pa je treba takrat, kadar je mogoče izbirati med več primernimi ukrepi, uporabiti tistega, ki je najmanj omejujoč, povzročene neugodnosti pa ne smejo biti čezmerne glede na zastavljene cilje.[42]

51. V skladu s to sodno prakso ugotavljam, da pritožnica ni izpodbijala legitimnosti zastavljenega cilja, in sicer boja proti širjenju jedrskega orožja v Iranu za ohranitev miru in mednarodne varnosti.[43] Nasprotno, pritožnica izpodbija presojo, da je zamrznitev sredstev potreben in primeren ukrep za njegovo doseganje, s tem ko se je sklicevala na alternativne in nadzorne ukrepe. Meni zlasti, da je Splošno sodišče ukrepe sodelovanja s FSA, predlog predhodne odobritve transakcij ali vzpostavitev politike popolne prepovedi transakcij z Iranom neprimerno zavrnilo. Pritožnica pa ne navaja, da primarno ni bila zavrnjena učinkovitost ukrepov, temveč dopustnost sklicevanja nanje. Iz točke 109 sodbe je namreč razvidno, da se je pritožnica na ukrepe sklicevala šele med obravnavo, ne da bi lahko kakor koli utemeljila to zamujanje. Ker pritožnica v okviru pritožbe ni izpodbijala ugotovitve o zapoznelosti sklicevanja na navedene ukrepe, se Sodišču po mojem mnenju ni treba izreči o presoji,

40 — Glej točko 10 Resolucije 1803 (2008), navedene v točki 9 teh sklepnih predlogov.

41 — Glej uvodno izjavo 10 in člen 5(1) Skupnega stališča 2007/140.

42 — Med bogato sodno prakso glej sodbe z dne 18. novembra 1987 v zadevi Maizena in drugi (137/85, Recueil, str. 4587, točka 15); z dne 13. novembra 1990 v zadevi Fedesa in drugi (C-331/88, Recueil, str. I-4023, točka 13); z dne 7. decembra 1993 v zadevi ADM Ölmühlen (C-339/92, Recueil, str. I-6473, točka 15) in z dne 7. julija 2009 v zadevi S.P.C.M. in drugi (C-558/07, ZOdl., str. I-5783, točka 41 in navedena sodna praksa).

43 — Glej točko 75 pritožbe.

ki se zdi povsem podredna in ki jo je Splošno sodišče kljub vsemu predložilo v zvezi z izvedljivostjo in učinkovitostjo navedenih ukrepov. Vseeno opozarjam, da v zvezi z zahtevo, kot je to storilo Splošno sodišče, da pritožnica dokaže izvedljivost alternativnih ukrepov, ki jih sama predlaga, ne pomeni, da se ji naloži nerazumno dokazno breme, temveč je treba nasprotno izhajati iz običajnega preverjanja in preverjanja utemeljenosti trditev, ki so jih predložile vse stranke v sporu. Pritožnica torej prav tako ne more še naprej trditi, da mora Svet dokazati neizvedljivost hipotetičnih alternativnih ukrepov, na katere se je sklicevala, zlasti sistema predhodne odobritve in nadzora neodvisnega pooblaščenca, ker je Splošno sodišče poleg tega zavzelo stališče do neučinkovitosti predloga v zvezi s popolno prepovedjo transakcij z Iranom. [44]

52. V preostalem je treba ugotoviti, da je presoja Splošnega sodišča o potrebnosti in primernosti ukrepa zamrznitve sredstev, sprejetega proti subjektu „v lasti ali pod nadzorom“ subjekta, ki sodeluje pri širjenju jedrskega orožja ali ga podpira, pravilna. Člen 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007 namreč posebej določa kategorijo oseb, subjektov ali organov, ki so posebno tesno povezani z zadevnim subjektom iz člena 7(2)(a) ali (b), ker so v njegovi lasti ali pod nadzorom. Zdi se mi, da je iz ugotovitev Splošnega sodišča, da obstaja „nezanemarljivo tveganje, da bo [subjekt, za katerega je ugotovljeno, da sodeluje pri širjenju jedrskega orožja], izvajal pritisk na subjekte, ki jih ima v lasti ali jih nadzoruje“, enostavno prepoznati *ratio legis* točke (d) člena 7(2). Tveganje, da se prizadene učinkovitost celotnega sistema z njegovim izigravanjem, utemeljuje poudarek na preventivnih ukrepih in zato ukrepi, ki jih je Splošno sodišče lahko opredelilo kot naknadne, čeprav so nujno manj zavezujoči, ne dajejo zadostnih zagotovil, da se jih šteje za enako učinkovite. To tveganje torej utemeljuje posebno obravnavanje subjektov iz člena 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007. Ukrepi zamrznitve sredstev, sprejeti proti njim, se zato ne zdijo očitno neprimerni. [45]

53. Kar zadeva čezmernost, je seveda pravilna trditev, da je bil ukrep zamrznitve sredstev sprejet proti pritožnici zato, ker je ta po mnenju Sveta v popolni lasti subjekta, ki podpira navedeno širjenje orožja, in da ima ta ukrep zanjo občutne posledice. [46] Vendar je Sodišče že priznalo, kot je opozorilo Splošno sodišče v točki 111 izpodbijane sodbe, da se „[s] pomenom ciljev, ki jim sledi akt Skupnosti, [kot je uredba o sprejetju omejevalnih ukrepov], lahko utemeljijo negativne, celo bistvene, posledice za določene subjekte, vključno s tistimi, ki nikakor niso odgovorni za okoliščino, ki je privedla do sprejetja zadevnih ukrepov, vendar se zlasti vpliva na njihovo lastninsko pravico.“ [47] Glede na zgoraj navedeni temeljni in legitimni cilj in v ta namen potrebo po ohranitvi učinkovitosti omejevalnih ukrepov, uvedenih na podlagi člena 7(2)(a) in (b) Uredbe št. 423/2007, je treba ugotoviti, da je bila torej presoja o čezmernosti učinkov zamrznitve sredstev pritožnici izvedena s pravilno uporabo načel, ki jih je Sodišče navedlo v zvezi s tem, in da je Splošno sodišče pravilno presodilo, da člen 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007, ki je omogočil razširitev ukrepov zamrznitve sredstev na subjekte v lasti ali pod nadzorom družbe Bank Melli in s tem pritožnico, ne krši načela sorazmernosti.

54. Tako je treba drugi del prvega pritožbenega razloga in drugi pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljena.

44 — Glej točko 109 izpodbijane sodbe.

45 — O tem, da že sama očitna neustreznost ukrepa lahko vpliva na njegovo zakonitost, glej sodbo z dne 12. decembra 2006 v zadevi Nemčija proti Parlamentu in Svetu (C-380/03, ZOdl., str. I-11573, točka 145 in navedena sodna praksa) in zgoraj navedeno sodbo S.P.C.M. in drugi (točka 42).

46 — Glej po analogiji zgoraj navedeno sodbo Kadi in Al Barakaat International Foundation proti Svetu in Komisiji (točka 358).

47 — Prav tam (točka 361 in navedena sodna praksa).

C – Četrti pritožbeni razlog v zvezi z napako pri presoji, kar zadeva obveznost obrazložitve spornega sklepa

1. Trditve strank

55. Pritožnica s sklicevanjem na člen 15(3) Uredbe št. 423/2007 [48] in sodno prakso v zvezi s tem Splošnemu sodišču očita mnenje, da je Svet izpolnil obveznost obrazložitve spornega sklepa, čeprav v svojem besedilu navaja samo člen 7(2) navedene uredbe brez pojasnila, na podlagi katerega dela je bila pritožnica vpisana v prilogo. Poleg tega navedena priloga vsebuje specifične in individualne razloge samo za družbo Bank Melli, ne pa tudi za družbo Melli Bank, ker Svet v spornem sklepu prav tako ni navedel razlogov, zaradi katerih meni, da bi družba Melli Bank pomenila nezanemarljivo tveganje za izigravanje ukrepov, uvedenih proti njeni matični družbi. Splošno sodišče je zaradi prenagljenosti napačno trdilo, da je Svet implicitno menil, da naj bi bila pritožnica v lasti v smislu člena 7(2)(d) in da je bila torej na tej podlagi vpisana na seznam subjektov, ki jim je treba zamrzniti sredstva. Ker niso vse hčerinske družbe Bank Melli vpisane na navedeni seznam, je lahko pritožnica legitimno dvomila, da je bilo zgolj dejstvo, da je hčerinska družba, razlog za vpis. Splošno sodišče prav tako ne more trditi, da se je Svet oprl na izpodbojno domnevo, ne da bi bil v nasprotju z določbo Uredbe o predložitvi specifičnih in individualnih razlogov za vpis. To, da je bila ničnostna tožba izrečena zlasti glede razlogov v zvezi z neobstojem nadzora družbe Bank Melli nad pritožnico, ne vpliva na presojo obveznosti Sveta, da obrazloži sporni sklep. Pritožnica nazadnje v pritožbi navaja, da si je dopisovala s Svetom in ga zaprosila, naj jo seznani s spisom; ker pa je z njim ni seznanil, to po njenem mnenju dokazuje, da nikoli ni obstajala podrobna obrazložitev njenega vpisa. V nasprotju s trditvami Splošnega sodišča obveznost Sveta, da obrazloži odločitev za vpis in da predloži individualne in specifične razloge, ni bila upoštevana.

56. Svet in druge stranke v postopku predlagajo zavrnitev pritožbenega razloga, ker sta v besedilu spornega sklepa navedena člen 7(2) Uredbe št. 423/2007 in točka 4 preglednice B s sklicevanjem na hčerinske družbe in podružnice družbe Bank Melli. Ker pa je pritožnica v stoodstotni lasti zadnjenavedene, ni mogla spregledati, da je vpisana kot subjekt v lasti ali pod nadzorom družbe Bank Melli. Svetu v spornem sklepu ni treba predložiti vseh elementov, zaradi katerih je sprejel odločitev. Pritožnica je poleg tega razumela navedene razloge, ker je lahko pred Splošnim sodiščem vložila ničnostno tožbo in v tem okviru zagovarjala stališče, pri katerem je šlo zlasti za izpodbijanje njenih pravnih in operativnih vezi z družbo Bank Melli. Zato je obrazložitev zadostna in Splošno sodišče je predložilo presojo, ki ji pravno ni mogoče ničesar očitati, ker je uporabilo temeljna načela iz sodne prakse Skupnosti v zvezi s tem.

57. Komisija je edina stranka v postopku, ki je že od prvega kroga izmenjave vlog menila, da je pritožnica nameravala izpodbijati tudi neobstoj individualne seznanitve s spornim sklepom s strani Sveta. Komisija primarno meni, da gre za nov pritožbeni razlog, ki bi ga moralo Sodišče šteti za nedopusten. Komisija podredno izpodbija obstoj obveznosti individualne vročitve, naložene Svetu, da individualno vroči sklep pritožnici. Pritožnica v repliki trdi, da je vprašanje vročitve eden od vidikov trditev, ki jih je predstavila v povezavi z obrazložitvijo sklepa, in da ga mora zato, kot je storilo Splošno sodišče v sodbi Bank Melli Iran proti Svetu [49], preučiti Sodišče, ki bi moralo pritrditi kršitvi obveznosti vročitve v tej zadevi. Svet in Francoska republika izpodbijata zadnjo trditev v dupliki.

2. Presoja

58. Pritožnica zlasti izpodbija presojo Splošnega sodišča o obrazložitvi Sveta glede spornega sklepa in trdi, da ne vsebuje razlogov, zaradi katerih je navedeni organ sprejel zadevni akt.

48 — Člen, naveden v točki 8 teh sklepnih predlogov.

49 — Zgoraj navedena sodba, točke od 86 do 88.

59. Kot je opozorilo Splošno sodišče,[50] je obveznost obrazložitve zahteva primarnega prava[51], ki je ponovljena v členu 15(3) Uredbe št. 423/2007.[52] Za presojo, ali je bila obveznost obrazložitve sklepa, ki ga je sprejel organ Unije, upoštevana, je treba preveriti, ali je subjektu, na katerega se nanaša, omogočila seznanitev z utemeljitvami sprejetega ukrepa, pristojnemu sodišču pa izvajanje nadzora. Ne zahteva pa se, da obrazložitev obsega vse upoštevne elemente dejanskega in pravnega stanja, ker je treba vprašanje o tem, ali je obrazložitev zadostna, presojati ne le glede na njeno besedilo, temveč tudi glede na sobesedilo in celoto pravnih pravil, ki urejajo področje.[53] Ugotavljam, da je Splošno sodišče ta temeljna načela ponovilo v točkah 143 in 145 izpodbijane sodbe.

60. Splošno sodišče je še opozorilo, da je obveznost obrazložitve temeljno načelo prava Unije, od katerega so mogoča odstopanja zgolj iz nujnih razlogov,[54] in da mora Svet zadevni subjekt seznaniti s „posebnimi in konkretnimi“ razlogi ob sprejetju odločitve o zamrznitvi sredstev.[55] Splošno sodišče je tudi ob upoštevanju posebnih okoliščin, v katerih je bil sprejet sporni sklep, analogno preneslo razlogovanje Sodišča v zvezi z omejevalnimi ukrepi v okviru boja proti terorizmu, pri čemer je poudarilo, da naj bi bila obveznost obrazložitve toliko pomembnejša, ker subjekti, ki jih je prvič prizadel ukrep zamrznitve sredstev, nimajo pravice do predhodne obravnave.[56] Iz te sodne prakse je razvidno tudi, da Svet izpolni obveznost obrazložitve, če zadevni subjekt seznani z razlogi za sprejetje odločitve o zamrznitvi sredstev proti njemu hkrati s sprejetjem ukrepa ali takoj, ko je to mogoče.[57]

61. Za odgovor na trditev, ki jo je Francoska republika ponovila pred Sodiščem, da subjektov v lasti ali pod nadzorom ni treba navesti v seznamu oseb, subjektov in organov, katerih sredstva je treba zamrzniti, opozarjam, da je iz člena 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007 nasprotno jasno razvidno, da „Priloga V vključuje fizične in pravne osebe, subjekte in organe, [...] za katere je bilo […] ugotovljeno, da […] so [...] v lasti ali pod nadzorom.“ Z drugimi besedami, navedena uredba vsekakor določa formalni vpis zadevnih subjektov iz člena 7(2)(d) v navedeno prilogo. Presoja Splošnega sodišča v zvezi s to točko[58] je torej pravilna.

62. Splošno sodišče je nato na podlagi zgoraj navedenih načel ugotovilo, da je obrazložitev spornega sklepa „kljub jedrnatosti“ zadostna.[59] Presojalo je na podlagi tega, ali je obrazložitev v spornem sklepu pritožnici omogočila razumeti razloge, zaradi katerih so bila njena sredstva zamrznjena. V zvezi s tem številni elementi govorijo v prid podrobni analizi Splošnega sodišča.

63. Res je Svet v spornem sklepu navedel en sam odstavek, ki vsebuje razloge za vpis družbe Bank Melli ter njenih hčerinskih družb in podružnic na seznam, in res razlogi, navedeni v stolpcu „Razlogi“, zadevajo zlasti družbo Bank Melli, ne pa pritožnice. Glede na to, ali je, kakor menim, treba obveznost obrazložitve presojati ob upoštevanju tega, ali je zadevna oseba razumela razloge za vpis in je o njih lahko presojala ter po potrebi izpodbijala njihovo utemeljenost, je torej treba ugotoviti, da je v besedilu naveden člen 7(2) Uredbe št. 423/2007. Poleg tega je v razdelku „Ime“ iz točke 4 preglednice B priloge k spornemu sklepu navedeno naslednje: „Bank Melli, Melli Bank Iran ter *vse podružnice in hčerinske družbe*[60] .“ Ni mogoče dopustiti trditev pritožnice, da je morala „ugibati“, na kateri točki navedenega člena 7(2) je temeljil sklep o zamrznitvi sredstev, ker bi težko spregledala, da je v stoodstotni lasti družbe Bank Melli. Člen 7(2)(d) Uredbe št. 423/2007, ki določa, da bodo sredstva subjektom, za katere je ugotovljeno, da so „v lasti ali pod nadzorom“, zamrznjena, navedba hčerinskih

50 — Glej točko 143 izpodbijane sodbe.
51 — Člen 253 ES.
52 — Glej točko 8 teh sklepnih predlogov.
53 — Glej med drugim sodbo z dne 1. februarja 2007 v zadevi Sison proti Svetu (C-266/05 P, ZOdl., str. I-1233, točka 80).
54 — Glej točki 143 in 144 izpodbijane sodbe.
55 — Glej točko 144 izpodbijane sodbe.
56 — Glej točko 143 izpodbijane sodbe.
57 — Glej točko 144 izpodbijane sodbe.
58 — Glej točko 146 izpodbijane sodbe.
59 — Glej točko 148 izpodbijane sodbe.
60 — Moj poudarek v ležeči pisavi.

družb in podružnic v točki 4 preglednice B priloge, poleg posebne navedbe pritožnice in njenega poštnega naslova, so po mojem mnenju zadostna navedba razlogov za vpis. Tako sklepanje pa ne pomeni poseganja v možnost pritožnice, da po sprejetju sklepa Svet zaprosi za dodatne podatkovne elemente o razlogih, ki so ga napeljali k mnenju, da naj bi zanjo obstajalo nezanemarljivo tveganje, da bo matična družba izvajala pritisk nanjo, s čimer bi jo bilo mogoče pripraviti do tega, da izigra učinek ukrepov, sprejetih proti zadnjenavedeni, v obsegu, v katerem jo ta lahko z njimi seznani. Nazadnje bom dodal, da dejstvo, da je pritožnica v stoodstotni lasti matične družbe, ni nepomembno pri presoji, ki jo je moralo predložiti Sodišče o zadostnosti obrazložitve. Z drugimi besedami, čeprav jedrnatost navedene obrazložitve v tej zadevi ne bi smela biti ovira za zadostnost, bi moral Svet verjetno vložiti nekaj več truda, če bi bilo lastništvo ali nadzor manj očitno.

64. Pritožnica poleg tega v pritožbi navaja dopisovanje s Svetom o seznanitvi z njegovim spisom. To sklicevanje ne vpliva na preučevanje tega pritožbenega razloga. Če je namreč ta očitek sploh dopusten – o čemer nisem prepričan [61] –, vsekakor ne zadeva vprašanja zadostnosti obrazložitve v sklepu, temveč drugačno vprašanje, povezano z dostopom do spisa, ki pa pred Splošnim sodiščem ni bilo postavljeno.

65. Splošno sodišče v teh okoliščinah ni napačno uporabilo prava, ker ne glede na jedrnatost v razmerju do pritožnice ni obrazložitev spornega sklepa nič manj ustrezna, kar zadeva okoliščine, in je zadostna, da omogoča razumevanje in presojo razlogov, zaradi katerih je Svet zoper njo sprejel navedeni sklep, Splošnemu sodišču pa izvajanje nadzora.

66. Pri vprašanju, ali bi bilo treba pritožnico seznaniti s spornim sklepom, moram priznati, da resno dvomim o dopustnosti tega, kar je pritožnica predložila v svoji repliki kot razširitev tega pritožbenega razloga. Noben pritožbeni razlog, na katerega se je sklicevala pred Splošnim sodiščem, namreč ni bil namenjen ugovoru zaradi neobstoja individualne seznanitve s spornim sklepom, ki bi jo moral predložiti Svet. Zato in v očitnem nasprotju s sodbo Bank Melli Iran proti Svetu [62], na katero se je sklicevala pritožnica, Splošno sodišče v izpodbijani sodbi ni predložilo presoje tega pritožbenega razloga – prav zaradi njegovega neobstoja. Zato tudi ob predpostavljanju, da je pritožnica na stopnji pritožbe nameravala načeti to vprašanje, njene trditve nikakor niso usmerjene zoper izpodbijano sodbo.

67. Tukaj gre očitno za nov pritožbeni razlog, na katerega se je pritožnica sklicevala na stopnji replike kot odgovor na razlago Komisije v zvezi s točko 116 pritožbe, ki je bila po njenem mnenju izpodbijanje načina, kako je bila pritožnica seznanjena s sklepom in o katerem se je v odgovoru izčrpno izrekla.

68. Moja razlaga navedene točke ni enaka. V izvorni različici je v točki 116 navedeno, da sodna praksa Splošnega sodišča seveda „makes it clear that a person must be *notified* of the reasons for a decision against him at the time at which the decision is made“ [63]. Toda pritožnica v preostalem delu pritožbe vsekakor nikoli ni izrazila trditev, s katerimi bi skušala dokazati, da naj bi imel Svet obveznost individualne seznanitve. Bilo bi očitno pretirano, če bi že samo uporabo izraza „notified“ v začetnem odgovoru šteli za izražen pritožbeni razlog v zvezi z obveznostjo individualne seznanitve s spornim sklepom. Pritožnica nikakor ni mogla izraziti takega pritožbenega razloga, ker, kot sem poudaril že zgoraj, se nanj ni sklicevala v okviru postopka pred Splošnim sodiščem. Razprava med strankami

61 — Treba je namreč spomniti, da bi v skladu z ustaljeno sodno prakso „stranka, če bi ji bilo dovoljeno, da se pred Sodiščem prvič sklicuje na razloge in trditve, ki jih ni navedla pred Splošnim sodiščem, Sodišču, katerega pristojnost glede pritožb je omejena, lahko predložila spor, ki bi bil razširjen v primerjavi s sporom, o katerem je odločalo Splošno sodišče. V okviru pritožbe je pristojnost Sodišča torej omejena na presojo pravnih ugotovitev o razlogih in trditvah, o katerih se je razpravljalo pred Splošnim sodiščem“ (sodba z dne 21. septembra 2010 v združenih zadevah Švedska in drugi proti API in Komisiji, C-514/07 P, C-528/07 P in C-532/07 P, ZOdl., str. I-8533, točka 126 in navedena sodna praksa).

62 — Navedena v opombi 12.

63 — Moj poudarek v ležeči pisavi.

v postopku med repliko in dupliko ter nato obravnavo torej ne bi smela zavesti Sodišča, kar zadeva dopustnost trditev v zvezi s seznanitvijo, ki sestavljajo nov in zato nedopusten pritožbeni razlog v zvezi s kršitvijo obveznosti Sveta glede seznanitve, ker je pristojnost Sodišča omejena na presojo pravnih ugotovitev o razlogih, o katerih se je razpravljalo na prvi stopnji.[64]

69. Četrti pritožbeni razlog bi bilo torej treba zavrniti kot delno neutemeljen in delno nedopusten.

IV – Stroški

70. Če pritožba ni utemeljena, Sodišče v skladu s členom 122, prvi odstavek, Poslovnika Sodišča odloči o stroških. V skladu s členom 69(2) Poslovnika, ki se uporablja za pritožbeni postopek na podlagi člena 118 istega poslovnika, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker je Svet predlagal, naj se pritožnici naloži plačilo stroškov, in ker ta po mojem mnenju s pritožbenimi razlogi ne more uspeti, bi ji bilo treba naložiti plačilo stroškov, povezanih s pritožbo. Francoska republika, Združeno kraljestvo in Komisija, ki so se udeležili postopka pred Sodiščem na podlagi člena 115 Poslovnika Sodišča, nosijo svoje stroške v skladu s členom 69(4) navedenega poslovnika.

V – Predlog

71. Glede na ugotovitve Sodišču predlagam, naj razglasi in odloči naslednje:

1. Pritožba se zavrne.

2. Družbi Melli Bank plc se naloži plačilo stroškov, ki jih je priglasil Svet Evropske unije.

64 — Glej med bogato sodno prakso zgoraj navedeni sodbi Sison proti Svetu (točka 95 in navedena sodna praksa) ter Švedska in drugi proti API in Komisiji (točka 126 in navedena sodna praksa). Če bi Sodišče presodilo drugače, si dovolim sklicevati na točko 32 in naslednje sklepnih predlogov, predstavljenih danes v zadevi Bank Melli Iran proti Svetu (C-548/09 P), v skladu s katerimi sem Sodišču predlagal, naj upošteva, da je Svet obvezano individualno seznaniti s spornim sklepom, čeprav kršitev te obveznosti ne more biti sankcionirana na področju zakonitosti, temveč nasprotno, samo na področju uveljavljanja navedenega sklepa.